

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl samosoudkyní JUDr. Danou Černou ve věci

žalobce: **X**, nar. X
státní příslušnost X
t. č. v Zařízení pro zajištění cizinců Balková
Balková 1, 331 65 Tis u Blatna

proti
žalovanému: **Policie České republiky, Krajské ředitelství policie hl. m. Prahy**
Odbor cizinecké policie, Oddělení pobytové kontroly, pátrání a eskort
sídlem Kaplanova 2055/4, 148 00 Praha 4

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 20. 12. 2025, č. j. KRPA-395615-11/ČJ-2025-000022-ZZC

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I.

Vymezení věci

1. Žalobce se podanou žalobou domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 20. 12. 2025, č. j. KRPA-395615-11/ČJ-2025-000022-ZZC (dále též „napadené rozhodnutí“), kterým žalovaný rozhodl podle § 124b odst. 1 písm. c) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen

Shodu s prvopisem potvrzuje X.

„zákon o pobytu cizinců“), o zajištění žalobce za účelem vycestování. Doba zajištění žalobce byla podle § 124b odst. 4 zákona o pobytu cizinců stanovena na 90 dnů ode dne omezení osobní svobody.

II.

Shrnutí žalobní argumentace

2. Žalobce namítal, že napadené rozhodnutí je nepřezkoumatelné a nezákonné, neboť žalovaný vycházel z nesprávně a nedostatečně zjištěného stavu věci a své rozhodnutí zdůvodnil toliko obecnými úvahami bez toho, aby se blíže zabýval proporcionalitou omezení osobní svobody. Závěr o nemožnosti aplikovat v žalobcově případě zvláštní opatření za účelem vycestování je vystaven pouze na žalobcově domnělé nedůvěryhodnosti, je nepřezkoumatelný a odporuje judikatuře Nejvyššího správního soudu. Žalobce namítal, že v jeho případě byly dány okolnosti, které odůvodňovaly užití mírnějších opatření. V této souvislosti považoval žalobce rovněž odůvodnění naplnění skutkové podstaty zajištění za účelem vycestování podle § 124b odst. 1 písm. c) zákona o pobytu cizinců za nedostatečné a nemající oporu ve spisovém materiálu.
3. Žalobce poukazoval na skutečnost, že je držitelem pobytového oprávnění vydaného Polskou republikou dne 20. 1. 2025 s platností do 28. 1. 2025 (*pozn. soudu: správně od 20. 11. 2025 do 28. 1. 2028*), které předložil žalovanému k ověření. Žalobce se o návratovém rozhodnutí vydaném Maďarskou republikou dozvěděl až od žalovaného. Do toho okamžiku se domníval, že se na území ČR a EU pohybuje oprávněně. Žalobce navíc nemá žádnou informaci o tom, že by bylo vyvoláno konzultační řízení s Polskou republikou. Žalobce namítal, že existence pobytového oprávnění v jiném členském státě EU je relevantní skutečností, která významně oslabuje obavu z maření vycestování. Rovněž odkázal na rozsudek Soudního dvora Evropské unie (dále též „SDEU“) ze dne 28. 4. 2011 ve věci C-61/11 PPU, podle nějž nelze uložit trest odnětí svobody neoprávněně pobývajícím státnímu příslušníkovi třetí země pouze z toho důvodu, že v rozporu s příkazem k opuštění území tohoto státu v určité lhůtě setrvává na uvedeném území, aniž k tomu má legitimní důvod.
4. Rovněž doba trvání zajištění je v žalobcově případě stanovena v rozporu se zákonem. Stanovená doba 90 dnů je nepřiměřená a neodpovídá sledovanému cíli. Z odůvodnění napadeného rozhodnutí není patrné, jak žalovaný zhodnotil individuální situaci žalobce.
5. Závěrem žalobce namítal, že není přípustné paušalizované rozhodování ve věcech jednotlivých skupin zajišťovaných cizinců, přičemž právě napadené rozhodnutí je příkladem takového přístupu. Důvodem pro zajištění žalobce byla fakticky pouze domněnka žalovaného, že se žalobce nacházel na území ČR nelegálně, avšak nevzal na zřetel polské pobytové oprávnění, ani si neověřil jeho aktuální stav. Žalobce zde nepáchal trestnou ani jinou protiprávní činnost, dokonce si ani nebyl vědom toho, že se měl na území ČR nacházet neoprávněně. Nebylo prokázáno, že by žalobce návratové rozhodnutí nerespektoval, naopak chce vycestovat zpět do Polské republiky.

III.

Vyjádření žalovaného

6. Žalovaný ve svém vyjádření shrnul zjištěný skutkový stav. Uvedl, že žalobce má aktivní návratový záznam v Schengenském informačním systému (dále jen „SIS“) ze dne 21. 11. 2025, který zadalo Maďarsko s platností do 21. 11. 2030. Žalobce pobýval na území ČR v rozporu

Shodu s prvopisem potvrzuje X.

s tímto návratovým záznamem a zároveň nebylo možné přistoupit k aplikaci mírnějšího opatření za účelem vycestování. Tím došlo k naplnění skutkové podstaty zajištění za účelem vycestování podle § 124b odst. 1 písm. c) zákona o pobytu cizinců. Žalovaný po zhodnocení žalobcova chování, jeho pobytové historie a skutečnosti, že nerespektoval opatření Maďarska a neoprávněně odstranil ze svého cestovního dokladu udělený výjezdní příkaz, dospěl k závěru, že by uložením zvláštního opatření za účelem vycestování mohlo být vyhoštění žalobce zmařeno. Ohledně žalobcem předloženého polského pobytového oprávnění s platností od 20. 11. 2025 do 28. 1. 2028 žalovaný uvedl, že s Polskem bude vyvoláno konzultační řízení, na jehož základě bude rozhodnuto, do jaké země bude žalobce vyhoštěn. Délka zajištění byla stanovena s ohledem na předpokládanou složitost přípravy správního vyhoštění. Žalovaný navrhl zamítnutí žaloby.

IV.

Obsah správního spisu

7. Z obsahu spisového materiálu předloženého žalovaným vyplynuly následující, pro rozhodnutí ve věci samé, podstatné skutečnosti:
8. Dne 19. 12. 2025 proběhla kontrola na adrese X, kde se nacházel žalobce, který na výzvu policie předložil X cestovní doklad č. X. Na straně 12 uvedeného cestovního pasu měl žalobce vytržený výjezdní příkaz č. X, který mu byl vydán dne 1. 6. 2025 s platností do 5. 6. 2025. Žalobce dále předložil polské povolení k pobytu č. X vydané dne 20. 11. 2025 s platností do 28. 1. 2028. Lustrací bylo zjištěno, že je žalobce veden v SIS jako státní příslušník třetí země, na kterého se vztahuje rozhodnutí o navrácení – žádající stát Maďarsko, ze dne 21. 11. 2025 s lhůtou pro vycestování do 28. 11. 2025. Na základě těchto zjištěných skutečností pojala hlídka policie podezření, že žalobce na území ČR pobývá neoprávněně, a proto byl žalobce zajištěn podle § 27 odst. 1 písm. d) zákona č. 273/2008 Sb., o Policii České republiky.
9. Z podkladových materiálů ve správním spise vyplývá, že s žalobcem bylo vedeno správní řízení pod sp. zn. X, v jehož rámci bylo dne 1. 6. 2025 žalobci vydáno rozhodnutí o povinnosti opustit území ČR podle § 50a odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců a byl mu vydán výjezdní příkaz č. X s platností do 5. 6. 2025.
10. Dne 20. 12. 2025 byl s žalobcem sepsán protokol o podání vysvětlení, do něž uvedl, že je svobodný, bezdětný a zdravý. Žalobce uvedl, že naposledy vstoupil do schengenského prostoru v červnu roku 2024 do Maďarska, kde pobýval do listopadu roku 2024. Poté by žalobce v Polsku, kde si požádal o povolení k pobytu. Do ČR přicestoval v dubnu 2025 a když mu byla uložena povinnost opustit území podle § 50a zákona o pobytu cizinců, odcestoval do Polska. Zpět do ČR přijel dne 18. 12. 2025 na návštěvu kamaráda. Uvedl, že má povolený pobyt v Polsku a že nevěděl o maďarském návratovém rozhodnutí. Z toho důvodu ani neodcestoval. Žalobce dále uvedl, že v Polsku nikoho nemá, v zemi původu má rodiče a bratra. V ČR nevlastní žádný majetek, bydlí různě po kamarádech, adresu neuvedl. Dále uvedl, že nemá peníze na složení finanční záruky a že na území ČR není osoba, která by kauci mohla složit na místo žalobce. Má prostředky na vycestování do Polska, avšak nikoliv do X. Na území ČR nemá žádné vazby a není mu známa žádná překážka, která by znemožňovala jeho vycestování z území ČR. Domovská země je pro žalobce bezpečná, nic mu tam nehrozí a má se tam kam vrátit. Pokud by musel vycestovat do X, pojedí za rodiči. Chtěl by se však vrátit do Polska.

Shodu s prvopisem potvrzuje X.

11. Téhož dne vydal žalovaný napadené rozhodnutí o zajištění žalobce za účelem vycestování podle § 124b odst. 1 písm. c) zákona o pobytu cizinců, tedy z důvodu, že žalobci uplynula lhůta k dobrovolnému opuštění území členských států Evropské unie, Islandské republiky, Lichtenštejnského knížectví, Norského království a Švýcarské konfederace uvedená v záznamu podle nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) 2018/1860 ze dne 28. listopadu 2018 o využívání Schengenského informačního systému při navracení neoprávněně pobývajících státních příslušníků třetích zemí. Doba zajištění žalobce byla podle § 124b odst. 4 téhož zákona stanovena na 90 dnů ode dne omezení osobní svobody. V odůvodnění napadeného rozhodnutí žalovaný uvedl, že žalobce naplnil skutkovou podstatu zajištění za účelem vycestování podle § 124b odst. 1 písm. c) zákona o pobytu cizinců tím, že ve stanovené lhůtě z území nevycestoval, a zároveň v jeho případě nebyly dány důvody pro aplikaci zvláštních opatření za účelem vycestování podle § 123b odst. 1 zákona o pobytu cizinců, které představují mírnější zásah do sféry cizince, neboť žalobce neskytá záruku, že bude plnit povinnosti správním orgánem uložené. K jednotlivým opatřením se žalovaný vyjádřil na straně 6 žalobou napadeného rozhodnutí. Dobu trvání zajištění stanovil žalovaný na 90 dnů s ohledem na předpokládanou složitost přípravy výkonu vycestování žalobce. K předloženému pobytovému oprávnění žalobce v Polsku č. X s platností od 20. 11. 2025 do 28. 1. 2028 žalovaný uvedl, že příslušný správní orgán vyvolá konzultační řízení s Polskem a dále se bude rozhodovat o jeho pobytu v Polsku.

V.

Hodnocení věci Městským soudem v Praze

12. Městský soud v Praze o věci samé rozhodl bez jednání dle ustanovení § 172 odst. 5 zákona o pobytu cizinců, jelikož účastníci řízení v zákonné pětidenní lhůtě po podání žaloby nenavrhli projednání věci při ústním jednání a soud nepovažuje nařízení ústního jednání za nezbytné.
13. Městský soud v Praze přezkoumal žalobou napadené rozhodnutí v rozsahu žalobcem uplatněných žalobních bodů, kterými je vázán (§ 75 odst. 2 věta první zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů, dále jen „s. ř. s.“), a vycházel při tom ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 s. ř. s.). Po zhodnocení uvedených skutečností dospěl soud k závěru, že žaloba není důvodná.
14. Podle § 124b odst. 1 písm. c) zákona o pobytu cizinců *nelze-li účinně uplatnit zvláštní opatření za účelem vycestování, policie může zajistit na dobu nezbytně nutnou neoprávněně pobývajícího cizince staršího 15 let za účelem jeho vycestování, jestliže uplynula lhůta k dobrovolnému opuštění území členských států Evropské unie, Islandské republiky, Lichtenštejnského knížectví, Norského království a Švýcarské konfederace uvedená v záznamu podle nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) 2018/1860 ze dne 28. listopadu 2018 o využívání Schengenského informačního systému při navracení neoprávněně pobývajících státních příslušníků třetích zemí.*
15. Podle § 123b odst. 1 zákona o pobytu cizinců *zvláštním opatřením za účelem vycestování cizince z území nebo z území členských států Evropské unie, Islandské republiky, Lichtenštejnského knížectví, Norského království a Švýcarské konfederace (dále jen „zvláštní opatření za účelem vycestování“) je a) povinnost cizince oznámit policii adresu místa pobytu, zdržovat se tam, každou jeho změnu oznámit následující pracovní den policii a ve stanovené době se na adrese místa pobytu zdržovat za účelem provedení pobytové kontroly, b) složení peněžních prostředků ve volně směnitelné měně ve výši předpokládaných nákladů spojených se správním*

Shodu s prvopisem potvrzuje X.

vyhoštěním (dále jen „finanční záruka“) cizincem, kterému je zvláštní opatření za účelem vycestování uloženo; peněžní prostředky za cizince může složit státní občan České republiky nebo cizinec s povoleným dlouhodobým anebo trvalým pobytem na území (dále jen „složitel“), c) povinnost cizince osobně se hlásit policii v době policií stanovené, nebo d) povinnost cizince zdržovat se v místě určeném policií a ve stanovené době být v tomto místě přítomen za účelem provedení pobytové kontroly.

16. Podle § 124b odst. 4 zákona o pobytu cizinců policie v rozhodnutí o zajištění stanoví dobu trvání zajištění s přihlédnutím k předpokládané složitosti přípravy vycestování cizince. Je-li to nezbytné k pokračování přípravy vycestování cizince, je policie oprávněna dobu trvání zajištění prodloužit, a to i opakovaně. V řízení o prodloužení doby trvání zajištění cizince za účelem vycestování je vydání rozhodnutí prvním úkonem v řízení. Odvolání, obnova řízení ani přezkumné řízení nejsou přípustné.
17. Podle § 125 odst. 1 zákona o pobytu cizinců doba zajištění nesmí překročit 180 dnů a počítá se od okamžiku omezení osobní svobody. V případě cizince mladšího 18 let nebo rodiny s nezletilými dětmi nesmí doba zajištění překročit 90 dnů.
18. Zajištění cizince za účelem vycestování je zásahem do jeho osobní svobody, a proto může být provedeno pouze v souladu se zákony, Ústavou a Listinou a v neposlední řadě s Úmluvou, již je Česká republika vázána.
19. Obsahem správního spisu je doloženo, že žalobce je cizincem starším 15 let, čímž je splněna první z podmínek formulovaných ve výše citovaných ustanoveních zákona o pobytu cizinců, které je nutné k zajištění cizince za účelem vycestování naplnit.
20. Dále musí být naplněna podmínka, že nelze účinně uplatnit zvláštní opatření za účelem vycestování.
21. Zvláštní opatření za účelem vycestování představují alternativní řešení s cílem minimalizace omezování osobní svobody v případě zajištění cizinců (srov. rozsudek NSS ze dne 7. 12. 2011, č. j. 1 As 132/2011-51). Užití těchto mírnějších opatření předpokládá, že cizinec bude se státními orgány spolupracovat při jejich realizaci, bude schopen plnit povinnosti z toho plynoucí a že neexistuje důvodná obava, že by byl uložením zvláštního opatření ohrožen výkon nuceného vycestování z území ČR. Možnost aplikace tohoto opatření nutně závisí také na důvodu zajištění. Základním pravidlem je, že uložení zvláštního opatření nesmí ohrozit výkon vycestování cizince (§ 123b odst. 4 věta druhá zákona o pobytu cizinců; čl. 15 odst. 1 a bod 16 odůvodnění návratové směrnice vychází z dostatečné účinnosti mírnějších donucovacích opatření); toto ohrožení bude typově různé v typově odlišných případech důvodů zajištění. Pokud správní orgán dospěje k závěru, že uložení zvláštního opatření nepostačuje, je povinen svůj závěr přezkoumatelným způsobem odůvodnit.
22. Žalobce namítal, že v jeho případě byly dány okolnosti, které odůvodňovaly užití mírnějších opatření a že závěr o nemožnosti aplikovat zvláštní opatření za účelem vycestování je vystaven pouze na žalobcově domnělé nedůvěryhodnosti a je nepřezkoumatelný.
23. K této obecné námitce soud uvádí, že žalovaný se možností uložení zvláštních opatření v napadeném rozhodnutí zabýval na stranách 4-6, kde uvedl, že k uložení zvláštních opatření nepřistoupil zejména z důvodu nebezpečí, že žalobce z území ČR, resp. z území EU a smluvních států nevycestuje. Tento závěr je podložen žalobcovým vědomým jednáním v rozporu s platnými právními předpisy na území ČR a na území smluvních států. Na území ČR se pohybuje neoprávněně a z tohoto žalobcova jednání je zřejmé, že uložení některého

Shodu s prvopisem potvrzuje X.

ze zvláštních opatření za účelem vycestování by bylo zcela neúčelné. K jednotlivým zvláštním opatřením podle § 123b odst. 1 zákona o pobytu cizinců žalovaný konstatoval následující: K bodu a) žalovaný uvedl, že se neztotožňuje s tím, že by žalobce plnil povinnost oznámit policii adresu místa pobytu, zdržovat se tam, každou jeho změnu oznámit následující pracovní den policii a ve stanovené době se na adrese místa pobytu zdržovat za účelem provedení pobytové kontroly. Žalobce v současné době nemá stálou adresu a uvedl, že v ČR žije na různých místech u kamarádů. Žalobce nevlastní na území ČR žádný majetek a neskýtá žádnou záruku, že by řádně plnil povinnosti mu uložené. K bodu b) žalovaný konstatoval, že složení finanční záruky v případě žalobce není možné, neboť žalobce sám do protokolu o podání vysvětlení uvedl, že finančními prostředky pro složení kauce nedisponuje. Samotná finanční záruka se odvíjí od přesně stanovených kritérií, jako jsou například náklady na zprostředkování eskorty tří policistů, obstarání letenky cizinci a eskortujícím policistům a rovněž zpátečních letenek pro policisty, náklady na ubytování v daném státě eskortujícím policistům, náklady na stravu atd. K bodu c) žalovaný uvedl, že žalobce s ohledem na své předešlé jednání, kdy nectil zákony ČR a právní předpisy EU a dalších smluvních států, neskýtá záruku, že se bude osobně hlásit policii v době policií stanovené. Žalobce pobýval na území ČR v rozporu s návratovým rozhodnutím Maďarska a žalovaný byl přesvědčen, že dobrovolné vycestování žalobce z území ČR nelze v žádném případě očekávat. K bodu d) žalovaný uvedl, že se neztotožňuje ani s tím, že by žalobce dodržoval povinnost zdržovat se v místě určeném policií a ve stanovené době být v tomto místě přítomen za účelem provedení pobytové kontroly, jelikož se na území ČR zdržuje neoprávněně a nečiní aktivní kroky ke svému vycestování a jeho neoprávněný pobyt byl zjištěn až kontrolní činností policie. Žalobcovo předchozí jednání demonstruje jeho postoj k právnímu řádu ČR a mírnější opatření by v daném případě nebyla účinná.

24. Tím žalovaný podle názoru soudu dostatečným a přezkoumatelným způsobem odůvodnil, proč aplikace některého ze zvláštních opatření za účelem vycestování podle § 123b odst. 1 zákona o pobytu cizinců v žalobcově případě není na místě. Soud v rozsahu žalobní námitky neshledal žádné pochybení žalovaného. Žalovaný seznámil žalobce s povahou zvláštních opatření za účelem vycestování a poté odpovídajícím způsobem zvážil možnost jejich uložení, přičemž neopomněl přihlídnout ke všem konkrétním okolnostem daného případu. Se závěrem, že mírnější opatření v posuzované věci nepostačuje, se soud ztotožňuje. Námitka proto není důvodná.
25. Aby bylo zajištění žalobce za účelem vycestování v souladu se zákonem, je nutné, aby mu uplynula lhůta k dobrovolnému opuštění území členských států EU a smluvních států uvedená v záznamu podle nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) 2018/1860 ze dne 28. listopadu 2018 o využívání Schengenského informačního systému při navracení neoprávněně pobývajících státních příslušníků třetích zemí (dále jen „Nařízení 2018/1860“).
26. Podle článku 3 odst. 1 Nařízení 2018/1860 členské státy vkládají do SIS záznamy o státních příslušnících třetích zemí, na něž se vztahuje rozhodnutí o navrácení, za účelem ověření, zda byla splněna povinnost návratu, a na podporu výkonu rozhodnutí o navrácení. Záznam o navrácení se do SIS vkládá bezodkladně po vydání rozhodnutí o navrácení.
27. Podle článku 2 odst. 1 Nařízení 2018/1860 pro účely tohoto nařízení se rozumí: „navrácením“ navrácení ve smyslu čl. 3 bodu 3 směrnice 2008/115/ES.
28. Podle článku 3 odst. 3 Směrnice Evropského parlamentu a Rady 2008/115/ES ze dne 16. prosince 2008 o společných normách a postupech v členských státech při navracení

Shodu s prvopisem potvrzuje X.

neoprávněně pobývajících státních příslušníků třetích zemí (dále jen „Návratová směrnice“) *pro účely této směrnice se rozumí: „navrácením“ proces navrácení státního příslušníka třetí země, jako dobrovolné splnění povinnosti návratu nebo jako nucený návrat, (i.) do země jeho původu, nebo (ii.) do země tranzitu v souladu s dohodami o zpětném přebírání osob či jinými ujednáními uzavřenými na úrovni Společenství nebo dvoustranně, nebo (iii.) do jiné třetí země, do níž se dotčený státní příslušník třetí země dobrovolně rozhodne vrátit a jež ho přijme.*

29. Podle článku 3 odst. 4 Návratové směrnice *pro účely této směrnice se rozumí: „rozhodnutím o navrácení“ správní nebo soudní rozhodnutí nebo akt, kterým se rozhoduje nebo prohlašuje, že pobyt státního příslušníka třetí země je neoprávněný, a kterým se ukládá nebo prohlašuje povinnost návratu.*
30. Podle článku 2 odst. 4 Nařízení 2018/1860 *pro účely tohoto nařízení se rozumí: „záznamem“ záznam ve smyslu čl. 3 bodu 1 nařízení (EU) 2018/1861.*
31. Podle článku 3 odst. 1 Nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) 2018/1861 ze dne 28. listopadu 2018 o zřízení, provozu a využívání Schengenského informačního systému (SIS) v oblasti hraničních kontrol, o změně Úmluvy k provedení Schengenské dohody a o změně a zrušení nařízení (ES) č. 1987/2006 (dále jen „Nařízení 2018/1861“) *pro účely tohoto nařízení se rozumí: „záznamem“ soubor údajů vložených do SIS umožňující příslušným orgánům identifikovat osobu za účelem přijetí konkrétního opatření.*
32. Podle článku 8 odst. 1 Návratové směrnice *členské státy přijmou veškerá opatření nezbytná k výkonu rozhodnutí o navrácení, jestliže nebyla poskytnuta lhůta k dobrovolnému opuštění území v souladu s čl. 7 odst. 4 nebo jestliže povinnost návratu nebyla během lhůty pro dobrovolné opuštění území poskytnutá podle článku 7 splněna.*
33. Podle článku 8 odst. 3 Návratové směrnice *členské státy mohou přijmout samostatné správní nebo soudní rozhodnutí nebo akt, kterým se vyhoštění nařizuje.*
34. Podle článku 15 odst. 1 písm. b) Návratové směrnice *nemohou-li být v konkrétním případě účinně uplatněna jiná dostatečně účinná, avšak mírnější donucovací opatření, mohou členské státy zajistit pouze státního příslušníka třetí země, o jehož navrácení probíhá řízení, za účelem přípravy návratu nebo výkonu vyhoštění, zejména v případě, že dotčený státní příslušník třetí země se vyhýbá přípravě návratu či uskutečňování vyhoštění nebo je jinak ztěžuje.*
35. Ze správního spisu plyne, že žalobci bylo v Maďarsku vydáno návratové rozhodnutí č. j. X, na jehož základě byl o žalobci dne 21. 11. 2025 vložen záznam do Schengenského informačního systému (dále jen „SIS“) s lhůtou k vycestování do 28. 11. 2025. Pravomoc žalovaného zajistit cizince podle § 124b odst. 1 písm. c) zákona o pobytu cizinců na základě pouhého záznamu v SIS o navrácení cizince je v souladu s Návratovou směrnicí, jak plyne ze shora citovaných ustanovení. Žalobce maďarské návratové rozhodnutí nerespektoval a jemu navzdory z území členských států nevycestoval, čemuž kromě výslovného přiznání žalobce odpovídá také skutečnost, že v cestovním dokladu nemá vyznačeno žádné výstupní přechodové razítko po datu založení záznamu v SIS. Tím byly naplněny všechny podmínky pro zajištění žalobce za účelem vycestování, které předepisuje zákon o pobytu cizinců. Žalovaný podle názoru soudu dostatečně a přezkoumatelně odůvodnil naplnění skutkové podstaty zajištění žalobce za účelem vycestování podle § 124b odst. 1 písm. c) zákona o pobytu cizinců, a zároveň podrobně popsal, proč je žalobcovo zajištění nutným opatřením, které nelze nahradit mírnějšími prostředky.

Shodu s prvopisem potvrzuje X.

36. Soud odkazuje na usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 11. 2011, č. j. 7 As 79/2010-150, podle nějž *„smyslem řízení o zajištění cizince není konečné posouzení otázky, zda má být tomuto cizinci uděleno správní vyhoštění nebo zda má být předán na základě mezinárodní smlouvy či má jinak nuceně vycestovat z území ČR, ale pouze vytvoření podmínek pro to, aby tento hlavní účel mohl být realizován a nebyl předem zmařen tím, že se cizinec bude skrývat či se jinak vyhýbat realizaci případného správního vyhoštění, předání či vycestování z území ČR.“*
37. Žalobce dále namítal, že nevěděl o návratovém rozhodnutí vydaném Maďarskem, že je držitelem polského pobytového oprávnění s platností do 28. 1. 2028 a že nemá žádnou informaci o tom, že by bylo vyvoláno konzultační řízení s Polskou republikou. Ani tyto námitky nejsou důvodné.
38. K tomu soud uvádí, že není rozhodné, zda žalobce jednal v rozporu s maďarským návratovým rozhodnutím vědomě či nevědomě. Stejně tak zákon o pobytu cizinců nerozlišuje formu zavinění, pokud se jedná o neoprávněný pobyt na území ČR. Jedná se totiž o odpovědnost objektivní, kde není rozhodné zavinění. Žalobcem tvrzená nevědomost o existenci záznamu v SIS, resp. o existenci návratového rozhodnutí vydaného maďarskou stranou a uložení lhůt k vycestování jej v žádném případě nezbujuje odpovědnosti. Protiprávního jednání se dopustil bez ohledu na to, že byl přesvědčen o legalitě svého pobytu, resp. tvrdil, že nevěděl o existenci návratového rozhodnutí (k tomu přiměřeně srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 3. 2016, č. j. 10 Azs 39/2016-21).
39. Z ustálené judikatury Nejvyššího správního soudu jednoznačně plyne, že dobrá víra cizince nelegalizuje jeho pobyt (viz rozsudky NSS ze dne 30. 8. 2016, č. j. 8 Azs 108/2016-45, a ze dne 30. 4. 2013, č. j. 9 As 153/2012-77, nebo jeho usnesení ze dne 3. 3. 2022, č. j. 3 Azs 413/2021-38). Zajištění cizince není trestem za úmyslné porušení předpisů (viz rozsudky NSS ze dne 18. 2. 2021, č. j. 1 Azs 319/2020-34, nebo ze dne 26. 8. 2020, č. j. 1 Azs 495/2019-43), ale preventivním opatřením k zajištění účasti cizince v řízeních a dále zejména jeho dostupnosti v případě, že by došlo k vykonání rozhodnutí o jeho nuceném vycestování z České republiky (viz rozsudek Soudního dvora Evropské unie ze dne 30. 5. 2013 ve věci C-534/11 *Arslan*).
40. Stejně tak existence polského pobytového oprávnění není pro žalovaného rozhodná, neboť v situaci, kdy existuje záznam v SIS, je za kumulativního splnění dalších podmínek § 124b odst. 1 písm. c) zákona o pobytu cizinců rozebraných výše oprávněn zajistit cizince za účelem vycestování. Schengenský informační systém neobsahuje rozhodnutí, na jehož základě byl proveden záznam, a stejně tak není možné obstarat v krátkém časovém rámci rozhodnutí od jiného členského státu, neboť správní orgány o zajištění rozhodují v krátkých lhůtách a rozhodnutí o zajištění je prvním úkonem v řízení. Žalovanému žalovaný tedy nezbyvá, než vycházet právě ze záznamu v SIS, jehož smyslem je právě usnadnění spolupráce při navracení nežádoucích osob.
41. S ohledem na časovou souslednost případu měla maďarská strana před vložení záznamu ohledně žalobce do SIS v souladu s článkem 10 Nařízení 2018/1860 povinnost konzultovat polskou stranu. Podle tohoto ustanovení *pokud členský stát přijal rozhodnutí o navrácení podle čl. 6 odst. 2 směrnice 2008/115/ES a zvažuje vložit záznam o navrácení, jenž se vztahuje na státního příslušníka třetí země, který je držitelem platného povolení k pobytu či dlouhodobého víza vydaného jiným členským státem, konzultují se dotčené členské státy navzájem prostřednictvím výměny doplňujících informací v souladu s těmito pravidly: a) členský stát, který*

přijal rozhodnutí o navrácení, informuje o tomto rozhodnutí vydávající členský stát; b) informace vyměněná podle písmene a) musí obsahovat dostatečně podrobné zdůvodnění rozhodnutí o navrácení; c) vydávající členský stát na základě informací poskytnutých členským státem, který přijal rozhodnutí o navrácení, zváží, zda existují důvody k odnětí povolení k pobytu nebo dlouhodobého víza; d) vydávající členský stát při přijímání příslušného rozhodnutí zohlední důvody rozhodnutí členského státu, který přijal rozhodnutí o navrácení, a v souladu s vnitrostátním právem zváží případné brozby pro veřejný pořádek nebo veřejnou bezpečnost, které mohou vyvstat v souvislosti s přítomností dotyčného státního příslušníka třetí země na území členského státu; e) vydávající členský stát informuje do 14 kalendářních dnů od obdržení žádosti o konzultaci členský stát, který přijal rozhodnutí o navrácení, o svém rozhodnutí, nebo pokud vydávající členský stát nemohl přijmout rozhodnutí v uvedené lhůtě, podá odůvodněnou žádost o výjimečné prodloužení lhůty na svou odpověď o nejvýše dalších 12 kalendářních dnů; f) oznámí-li vydávající členský stát členskému státu, který přijal rozhodnutí o navrácení, že ponechá v platnosti povolení k pobytu nebo dlouhodobé vízum, nevloží členský stát, který přijal rozhodnutí o navrácení, záznam o navrácení. To však není předmětem tohoto řízení.

42. Z odůvodnění napadeného rozhodnutí plyne, že žalobce je státním příslušníkem třetí země, na nějž se vztahuje rozhodnutí o navrácení, tedy nachází se na území schengenského prostoru neoprávněně, a proto bude ze strany ČR jako třetí strany vyvoláno konzultační řízení, podle jehož výsledku bude vycestování žalobce realizováno buď do domovského státu (X), nebo do Polska.
43. V současné situaci se tedy nabízí konzultační řízení podle článku 12 Nařízení 2018/1860, to jest tzv. konzultace v případě pozitivního nálezu týkajícího se státního příslušníka třetí země, který je držitelem platného povolení k pobytu nebo dlouhodobého víza.
44. Podle tohoto ustanovení *pokud členský stát zjistí pozitivní nález na základě záznamu o navrácení, který vložil členský stát ohledně státního příslušníka třetí země, který je držitelem platného povolení k pobytu či dlouhodobého víza vydaného jiným členským státem, konzultují se dotčené členské státy navzájem prostřednictvím výměny doplňujících informací v souladu s těmito pravidly: a) vykonávající členský stát informuje o situaci ukládající členský stát; b) ukládající členský stát zahájí postup stanovený v článku 11; c) ukládající členský stát informuje vykonávající členský stát o výsledku po provedení konzultace.*
45. Pokud tedy Polská republika oznámí Maďarské republice, že ponechá v platnosti žalobcovo povolení k pobytu, bude maďarská strana povinna okamžitě vymazat záznam o navrácení týkající se žalobce.
46. Samotná skutečnost, že žalobce má pobytové oprávnění v Polsku nevylučuje jeho zajištění za účelem vycestování. Skutečnost, že žalobce nebyl informován, zda již bylo vyvoláno konzultační řízení, nezpůsobuje nezákonnost napadeného rozhodnutí, „a to tím spíše, že sám není stranou tohoto řízení (rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 27. 4. 2012, čj. 9 Ca 75/2009-29). Námitkám proto nebylo možné přisvědčit.
47. K tomu soud odkazuje na článek 54 odst. 1 Nařízení 2018/1861, podle nějž *aniž jsou dotčena ustanovení nařízení (EU) 2016/679 a směrnice (EU) 2016/680 týkající se právní ochrany, má jakákoliv osoba právo podat návrh na zahájení řízení u jakéhokoli orgánu příslušného podle práva kteréhokoli členského státu, včetně soudu, ve věci přístupu, opravy, výmazu, obdržení informace nebo náhradu újmy v souvislosti se záznamem, který se ho týká. Z toho vyplývá, že žalobce je oprávněn sám si vyžádat od maďarských orgánů rozhodnutí o navrácení, popř. nahlédnout do spisu. Pokud budou např. s využitím těchto nástrojů dodatečně zjištěny takové*

Shodu s prvopisem potvrzuje X.

informace, které zpochybňují, že by mohl být naplněn hlavní cíl žalobceva zajištění, může to mít další význam pro trvání zajištění žalobce. Předmětem tohoto řízení je však pouze přezkum naplnění podmínek pro zajištění žalobce za účelem vycestování podle § 124b odst. 1 písm. c) zákona o pobytu cizinců.

48. Žalobní námitka ohledně nepřiměřené délky zajištění byla koncipována velmi obecně a postrádala bližší specifikaci. Proto i soud s ohledem na ustálenou judikaturu Nejvyššího správního soudu (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 5. 2016, č. j. 2 Azs 113/2016-26 nebo rozsudek ze dne 23. 6. 2005, č. j. 7 Afs 104/2004-54), podle níž kvalita žalobních námitek předurčuje kvalitu jejich vypořádání soudem, pouze v obecnosti uvádí, že při stanovení délky doby zajištění žalovaný nevybočil ze zákonných mezí. Od okamžiku omezení osobní svobody nesmí doba zajištění přesáhnout 180 dnů. Soud má za to, že žalovaný dostatečně na straně 6 napadeného rozhodnutí odůvodnil dobu zajištění v trvání 90 dnů. Nejedná se o dobu nepřiměřeně dlouhou s ohledem na předpokládanou složitost přípravy realizace vycestování žalobce. Žalovaný popsal jednotlivé kroky potřebné k realizaci vycestování žalobce s uvedením předpokladu jejich časové náročnosti.
49. Lze souhlasit s názorem žalobce, že je vyloučeno paušalizované rozhodnutí ve věcech skupin zajišťovaných cizinců. Nelze však přisvědčit námitce, že napadené rozhodnutí je příkladem takového přístupu. Důvodem pro zajištění žalobce je, že uplynula lhůta k dobrovolnému opuštění členských států uvedená v záznamu v SIS podle Nařízení 2018/1860. Žalovaný rovněž vzal v potaz, že žalobce předložil polské povolení k pobytu, k čemuž uvedl, že s ohledem na aktivní návratový záznam bude vyvoláno konzultační řízení a podle jeho výsledku bude žalobce navrácen do země původu nebo do Polska. Zároveň z ničeho neplyne, že by žalobce již svou povinnost vycestovat splnil. Napadené rozhodnutí tedy vychází z konkrétních okolností případu a nelze jej označit za paušální. Ani tato námitka není důvodná.
50. Soud po přezkoumání napadeného rozhodnutí dospěl k závěru, že žalovaný postupoval v souladu se zákonem, proporcionálně a transparentně. Žalovaný vzal v potaz veškeré skutkové okolnosti případu, zejména přihlédl k pobytové historii žalobce a k jeho vyjádřením zachyceným v protokolu o podání vysvětlení. Všechny zjištěné skutečnosti mají rovněž oporu ve správním spise. Napadené rozhodnutí reflektuje veřejný zájem a odpovídá okolnostem daného případu, přičemž stanovená doba zajištění není nijak excesivní či nepřiměřená. Na napadené rozhodnutí nelze pohlížet jako na rozhodnutí nepřezkoumatelné. Žalovaný v napadeném rozhodnutí rovněž uvedl, jaké konkrétní kroky směřující k realizaci správního vyhoštění žalobce budou provedeny ve vymezeném časovém rámci. Ve shodě s žalovaným má soud za to, že v případě žalobce byly splněny zákonné podmínky pro zajištění podle ustanovení § 124b odst. 1 písm. c) zákona o pobytu cizinců. Soud zároveň neshledal, že by žalobce stran přezkoumání záznamu v SIS neměl účinný prostředek k ochraně svých práv.

VI.

Závěr a náklady řízení

51. Soud neshledal důvody pro zrušení žalobou napadeného rozhodnutí, proto ji jako nedůvodnou zamítl podle § 78 odst. 7 s. ř. s.
52. S ohledem na meritorní rozhodnutí o žalobě v zákonné lhůtě, která je kratší, než lhůta zákonem stanovená pro rozhodování o návrhu na přiznání odkladného účinku žalobě, soud již samostatně nerozhodoval o návrhu na přiznání odkladného účinku.

Shodu s prvopisem potvrzuje X.

53. Výrok o nákladech řízení je odůvodněn ustanovením § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobce ve věci neměl úspěch, proto mu náhrada nákladů řízení nenáleží, a žalovanému žádné náklady řízení nad rámec úřední činnosti nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 15. ledna 2026

JUDr. Dana Černá v. r.
samosoudkyně